

ஒளி உருவாம் நின் உருவம்

டாக்டர் இரா. நாகசாமி

வேதத்தில் ஒரு மந்திரம் தீயின் உருவை வர்ணிக்கிறது. தீக்கு இரண்டு தன்மைகள் உள்ளன. ஒன்று சுட்டுக்கொளுத்தும் தன்மை. மற்றது தேவையான உஷ்ணம் அளித்து பாதுகாத்தலும் பிரகாசித்தலும். இவ்விரண்டு தன்மைகளும் தீயில் பிரிக்கமுடியாதபடி இணந்துள்ளன. இந்த இருதன்மையையும் வேதம் கவிதை நயமாக உருவகித்துப் பாடுகிறது.

சுட்டுக்கொளுத்தும் தன்மையை அக்னியாகிய ருத்ரன் என்றும் தேவையான உஷ்ணத்தையும் ஒளியையும் கொடுக்கும் தன்மையை விஷ்ணு என்றும் கூறுகிறது. இதை "அக்னா-விஷ்ணு" என்ற சொல்லால் கூறுகிறது. அக்னியும் விஷ்ணுவும் இணைந்த உருவம். அதாவது ருத்ரனும் விஷ்ணுவும் இணைந்த உருவம்.

ருத்திரனையும் விஷ்ணுவையும் பிரிக்கவே முடியாது. இதைத்தான் ஹரிஹரன் என்று முன்னையோர் கூறினர். சுட்டுக்கொளுத்தும் உஷ்ணமாகிய ருத்ரன் கடினமானவன். அதைக் கோரஉருவம் என்றும் காத்துப் பிரகாசிக்கும் உருவை ஒளிமயமான "விஷ்ணு" என்றும் வேதம் கூறுகிறது. இரண்டும் சேர்ந்தது "சிவம்" அல்லது "சிவதமம்" அதாவது பரம மங்களகரமானது. இதை தெளிவாக அறியவேண்டுமானால் உலகியலால் அறியலாம். தீ

தீண்டப்படும்போது சுட்டுக் கொளுத்திவிடும். அதே பயங்கரத்தீயாக காட்டுத்தீயாக இருந்தால் அனைத்தையும் அழித்துவிடும். ஆயினும் அதே உஷ்ணம் தேவையான அளவிற்கு உடலில் இல்லை என்றால் மனிதன் இறந்து போவான். செடி கொடிகள் வளராது. எதையும் பார்க்க இயலாது. ஆதலின் தாயைப்போல் காக்கும் தீயின் சக்தியை தாயின் பெண்மையைப் போன்றது என்றும் வேதமே கூறுகிறது. அதை "சிவா" என்று அழைக்கிறது. ருத்திரனை "சிவன்" என்றும் விஷ்ணுவை "சிவா" என்றும் கூறுகிறது வேதம். இதிலிருந்து "சிவனும் சிவையும்" இணைந்த உருவான அர்த்தநாரி உருவம் வெளிப்படுகிறது. இதை

அக்நா விஷ்ணு அர்ச்சா

ருத்ரோ வா ஏஷ யத் அக்னி:

தஸ்ய எதே தனுவெள

கோரா அன்யா

சிவா அன்யா

...அக்னிர் வசு:

தஸ்ய ஏஷா தாரா

விஷ்ணுர் வசு:

தஸ்ய எஷா தாரா

யா அஸ்ய கோரா தநூ:

சதருத்ரீயம் ஜுஹோதி

யா அஸ்ய சிவா தநூ:

வஸோர் தாராம் ஜுஹோதி"

என்று வேதம் கூறுகிறது.

"அக்னி விஷ்ணு என்பது உருவாகும். இந்த அக்னி என்பவன் ருத்ரன் தான். இவனுக்கு இரு உருவங்கள். ஒன்று கடுமையானது (கோராமானது). மற்றது மென்மையானது (சிவா). எது கடுமையானதோ அதற்கு ருத்திர மந்திரத்தால் நெய்யைத் தாரையாக வார்க்கிறேன். எது மென்மையானதோ அதற்கு வஸோர்தாரை என்னும் மந்திரத்தால் நெய்யைத் தாரையாக வார்க்கிறேன்" என்பது இந்த வேதமந்திரத்துக்குப் பொருள்.

ஆதலின் ஒளி மயமான விஷ்ணுவும் சிவா என்று அழைக்கப்பட்ட தேவியும் ஒன்றுதான், என்பது வேதத்தின் கருத்து. இவ்விரண்டில் எதிலிருந்து எதைப்பிரிக்க முடியும்? ஆதலின் நம் ஆன்றோர்கள் இரண்டையும் இணை பிரியா உருவமாக ஹரிஹரன் என்றும் அர்த்தநாரி உருவம் என்றும் வணங்கினர். ஆதலின் ஒளிமயமான தீயின் உருவை விஷ்ணு என்றனர்.

இதை பூதத்தாழ்வார் தமது பாடலில் மிக அழகாகப் பாடுகிறார். "நீர் ஒரே உருவம் உள்ளவன் அல்லன். உனக்கு இரண்டு உருவங்கள் என்று உலகோர் கூறுவர். அவற்றில் ஒளி உருவம் உன் உருவம். ஆதியாகிய உருவம் எதுவோ அதை அறிந்தவன் நீ. நீ தான் இம்மண்ணுலகைக் காக்கும் உருவம் ஆகிய திருமால்". என்கிறார். அவர் காத்தல் கடவுள் ஆதலின் விஷ்ணுவே முதல் கடவுள் என்கிறார்.

ஓர் உருவன் அல்லை: ஒளி உருவம் நின் உருவம்;

ஈர் உருவன் என்பர் இரு நிலத்தோர்; ஓர் உருவம்

ஆதியாம் வண்ணம் அறிந்தார்- அவர் கண்டீர்
நீதியால் மண் காப்பார், நின்று.

இங்கு மற்றும் ஒரு விஞான விளக்கத்தை அளிக்கிறார் ஆழ்வார். நமது கண்கள் உருவைப் பார்க்கின்றன என்றால் வண்ணத்தைப் பார்க்கின்றன என்பது பொருள். இது இன்றய விஞானம் நமக்குக் கூறும் அறிவு. இதை அன்றே ஆழ்வார் "உருவம் ஆதியாம் வண்ணம் என்று நமக்கு கூறியிருக்கிறார். முதன் முதலில் உருவத்தைக் கண்டவர், ஒளி உருவாகத் தோன்றியவர் திருமாலே என்கிறார். ஆதியாகிய உருவம் திருமால் என்பது ஆழ்வார் கருத்து

பகல் கண்டேன் நாரணனை

பகல் என்றால் சூரியன் என்று பொருள். சூரியன் ஆகிய ஆகாசத்தே விளங்கும் சோதிதான் நாராயணன் என்று கண்டுகொண்டேன் என்பது பொருள். பகல் கண்டேன் என்றால் புறத்தே கண்டேன் என்றும் பொருள். அதே போன்று கனவிலும் அவனைக் கண்டேன். கனவில் காண்பது உண்மை இல்லை. மிகையாகக் காண்பது. கற்பனையில் காண்பது. இருப்பினும் உள்ளுணர்வு தான் அதைக் காண்கிறது. உள்ளுணர்வு என்பது உயிர்த் துடிப்பு எனப்படும். கனவில் இருந்து மீண்ட பின் உண்மை எது என்று கண்டு கொண்டேன். கையிலெ சக்கரமும் ஒளி திகழும் சேவடியும் உடையவன் என்று கண்டேன். அவன் உருவம் சக்கர வடிவாய் உள்ளது. அவனுக்கு ஏராளமான ஒளிக்கதிர்கள். ஆதலின் அவனை ஆயிரம் கால்களை உடையவன் (ஸஹஸ்ரபாத்) என்றும் கூறுவர். அவன் யார் எனில் ஆகாயத்தே விளங்கும் சோதிவடிவானவன். சூரியன். அவனே நாராயணன் என்கிறார் பூதத்தாழ்வார்.

பகல் கண்டேன்; நாரணனைக் கண்டேன்; கனவில்
மிகக் கண்டேன் மீண்டு அவனை, மெய்யே மிகக் கண்டேன்
ஊன் திகழும் நேமி ஒளி திகழும் சேவடியான்
வான் திகழும் சோதி வடிவு

வேதத்தில் இரண்டு சூக்தங்கள் (பாடல்கள்) உள்ளன. ஒன்று "புருஷ சூக்தம்". மற்றது "நாராயணசூக்தம்". இரண்டு சூக்தங்களையும் எல்லாக் கோயில்களிலும் எல்லாவிடிக் காரியங்களிலும்

பயன்படுத்துவர். அபிஷேகம், ஆராதனை, பூஜைகளிலும் கூறுவர். இரண்டுமே சூரியனை முழுமுதல் கடவுளாக போற்றும் பாடல்கள். அவற்றில் நாராயண சூக்தம் என்பது சூரியனை புறத்தும் அகத்தும் சோதிவடிவில் காண்பதைக் கூறுகிறது. வெளி உலகில் நமக்கு அநைத்தையும் தோற்றுவிப்பது சோதிவடிவான சூரியனே. நமது உள்ளத்தின் உள்ளே சோதியாக அனைத்தையும் நமக்கு பிரகாசிக்கச் செய்வதும் அந்த தெய்வச்சக்தியே. இந்த தெய்வச்சக்தியையே பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன். இந்திரன், அழிவிலாதவன், பரம்பொருள் என்கிறோம். என்று கூறுகிறது நாராயணசூக்தம். அதைத்தான் ஆழ்வாரின் பாடல் காட்டுகிறது. உள்ளும் புறமும் ஒளிவிட்டுப்பிரகாசிக்கிற அப்பரமனே நாராயணன் என்கிறார் ஆழ்வார்.

அந்தர் பகிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:

*நாமம் பல சொல்லி நாராயணா என்று,
நாம் அங்கையால் தொழுதும், நல் நெஞ்சே! வா, மருவி;
மண்ணுலகம் உண்டு உமிழ்ந்த, வண்டு அறையும்
தண் துழாய், கண்ணையே காண்க, நம் கண்*

என்னும் பேயாழ்வார் வாக்கும் காண்க.

வேதத்தின் சுருக்கு

வேதம் என்பது மிகப்பெரியது. கடல் போன்றது. அது முடிவில் சொல்வது என்ன? புருஷோத்தமனாகிய திருமாலை வணங்குவது தான் வேதத்தின் முடிந்த முடிவு என்பர். இதை அறிந்தார் சிறந்தோர். செல்வம் மிகுந்தவர்கள். செல்வத்தில் செல்வம் செவிச்செல்வம் அல்லவா? ஆதலின் செவிச்செல்வத்தை பெற்றோர் வேதமுடிவை அறிந்தோர். இதை அறியாதவர் ஏழைகள் என்கிறார் பூதத்தாழ்வார். செவிச்செல்வம் பெற்றோர் செல்வந்தர். அது அற்றவர்கள் ஏழைகள் தாமே! அவர்களுக்கு கூறுகிறார் வேதத்தை அறிந்து ஒதுங்கள். அது மிகவும் நன்று. அது அறிந்து ஒது இயலவில்லை என்றால் வருந்த வேண்டாம். வேதத்தின் சுருக்கமான "திருமாலை" வாணங்குங்கள். எதை அடையவேண்டுமோ அதை திருமாலை வாழ்த்துவதாலேயே அடைந்து விடலாம் என்கிறார்.

ஓத்தின் பொருள் முடிவும் இத்தனையே-உத்தமன் பேர்
ஏத்தும் திறம்: அறிமின், ஏழைகள்! ஒத்து-அதனை
வல்லீரேல் நன்று: அதனை மாட்டிரேல், மாதவன் பேர்
சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு

வேதத்தில் நாராயண சூக்தம் என்ற பகுதி ஒன்று உள்ளது. அதில்

"நாராயண பரோ த்யாதா த்யானம் நாராயண: பர:"

முடிவாக தியானிக்கத் தக்கவன் நாராயணனே. நாராயண தியானம் தான்
ஒப்பற்றது என்கிறது வேதம். இந்தக் கருத்தைத் தான் ஆழ்வார் கூறுகிறார்.

ஓதப்படுவதால் வேதம் "ஓத்து" எனப்பட்டது. ஓத்தின் சுருக்கு எனில்
வேதத்தின் சுருக்கம் (இறுதி முடிவு) என்பது பொருள்.

செங்கண் அவன்

செங்கண் என்ற ஒரு சொல் இருக்கிறது. அதற்கு சிவந்த கண் என்று ஒரு
பொருள். அதுபோல் சீரான பார்வை, நேர்மையான பார்வை என்றும் ஒரு
பொருள். செந்தமிழ் என்கிறோம் அல்லவா அது போல். அந்தந்த இடத்துக்கு
ஏற்ப நல்ல சொல்லை பயன்படுத்தவேண்டும். பொருள் கொள்ளவும்
வேண்டும். இது பண்பாட்டின் பிரதிபலிப்பு என்று கூறலாம். அதை மனதில்
கொள்கிறார் பொய்கை ஆழ்வார். கண்ணனுடைய பல விளையாட்டுக்களை
எடுத்துக்கொள்கிறார். அவை ஒவ்வொன்றையும் ஒருசொல்லால்
குறிக்கிறார். அந்தந்த சொல்லுக்கேற்ற வினைச்சொற்களையும் அதே
வரிசையில் வைத்து இந்த சொல்லுக்கு இந்த வினைச்சொல்லைப்
பயன்படுத்த வேண்டும் என்றும் காட்டுகிறார். ஒரே பாட்டில்
பெயர்ச்சொற்களை வரிசையாகத் தொகுத்து அவற்றின்
வினைச்சொற்களையும் அதே வரிசையில் தொகுத்துள்ளதைப் பாருங்கள்.
அரவம், அடல் வேழம், ஆன், குருந்தம், புள் வாய்,
குரவை, குடம், முலை, மல், குன்றம் - கரவு இன்றி
விட்டு, இறுத்து, மேய்த்து, ஓசித்து, கீண்டு, கோத்து, ஆடி, உண்டு,
அட்டு, எடுத்த - செங்கண் அவன்.

காளீயன் ஆகிய பாம்பு தனது விஷத்தைக் கக்கி ஆயர் சிறுவர்களைத் துன்புறுத்தியது. அதன் மீது பாய்ந்து அதன் தலையில் நடமாடி விஷத்தைக் கக்க வைத்து பின் அதன் மனைவியர் வேண்ட விட்டுவிட்டார் அல்லவா! அதைக் குறிக்கிறார் "அரவம் கரவு இன்றி விட்டு" என்கிறார். கம்சனால் விடப்பட்ட அட்டகாசமாக வந்த யானையை அழித்தார் (இறுத்தார்). பசுக்களை (ஆன்) மேய்த்தார். குருந்த மரங்களை ஒசித்து (ஒடித்து), புள்வாய் (பறவை) வடிவில் வந்த பகாசுரனை அதன் வாயினைக் கீண்டு அழித்து, சேர்ந்து ஆடும் குரவைக் கூத்தைக் கைகோத்து (ஆடி), கைகளிலும் தோள்களிலும் குடங்களைத் தாங்கி குடக்கூத்து ஆடி, பேயான பூதனை பெண் வடிவில் வந்து பால்கொடுத்து கொல்ல முயற்சிக்க அவளது முலைப்பால் உண்டு, மல்லர்களோடு மல்லட்டு (மல் ஆடலை மல் அட்டல் என்பது சீரான வழக்கு), இந்திரன் பெய்வித்த மழையை தடுக்க குன்றத்தை எடுத்த கண்ணன் "செங்கண்" அவன்.

இந்த இடத்தில் செங்கண் என்ற சொல்லுக்கு "நல்ல அருள் நோக்கு உடையவன்" என்பது பொருள். கண் நோக்கு என்றால் அருள் நோக்கு என்ற பொருளில் திருவள்ளுவர் பயன் படுத்தியுள்ளார். இவை அனைத்தும் அருளினால் கண்ணன் புரிந்த விளையாடல்கள்.

ஆழ்வார் வரிசையாக சொற்களை பயன் படுத்தியுள்ளதைப் பாருங்கள். "அரவம் விட்டு, வேழம் இறுத்து, ஆன் மேய்த்து, குருந்தம் ஒசித்து, புள்வாய் கீண்டு, குரவை கோத்து, குடம் ஆடி, முலை உண்டு, குன்றம் எடுத்து அருள்புரிந்த கண்ணன் அவன்" என்கிறார். இப்படிப் பார்ப்பதுதான் சீரான பார்வை என்றும் (அருள் பார்வை சீர் பார்வை என) இரண்டு பொருள் தொனிக்கும் வகையில் பாடல் இயற்றியுள்ளார். இதிலிருந்து பாடல் இயற்றுவதில் இதுவும் ஒருமரபு எனப் படம் பிடித்து, சொற்களை எப்படி சீராகப் பயன் படுத்த வேண்டும் என்றும் காட்டுகிறார்.

இதே போல் மற்றொரு பாட்டிலும் இவ்வாழ்வார் பாடியுள்ளார். ஆனால் அதில் சற்று மாறாக பாடியுள்ளார். திருமால் உறையும் நான்கு இடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துள்ளார். அவற்றில் ஒன்றில் திருமால் நின்ற கோலத்திலும் மற்றொன்றில் அமர்ந்த கோலத்திலும், மூன்றாம் இடத்தில் படுத்த கோலத்திலும் இறுதியில் நடந்த கோலத்திலும் விளங்குகிறார். வேங்கடம், விண்ணகர், வெஃகா, திருக்கோவலூர் அகிய நான்கு திருத்தலங்களை முறையாகக் கூறி, அங்கு நின்றார், இருந்தார், கிடந்தார், நடந்தார் எனக் கூறுகிறார்.

வேங்கடமும், விண்ணகரும், வெஃகாவும், அஃகாத
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும், நான்கு இடத்தும்
நின்றான், இருந்தான், கிடந்தான், நடந்தானே,
என்றால், கெடுமாம்-இடர்

இப்பாடலில் வேங்கடத்தில் நின்றான், விண்ணகரில் இருந்தான்,
வெஃகாவில் கிடந்தான், திருக்கோவலூரில் நடந்தான் என்று சொற்களை
முறையே இணைத்து பொருள் அறிதல் வேண்டும். இவையெல்லாம்
நமக்கு பாடல்கள் அமைக்கும் மரபைக் கூறுவதுடன் தெய்வ பக்தியையும்
புகட்டுகின்றன.

அரியது எளிது

எது அரிது என நினைக்கிறோமோ அதை எளிதாக்கிவிட முடியும். நமது
ஆற்றலால் என்கிறார் பூதத்தாழ்வார். ஏதாவது ஒன்றை அடைய முடியுமோ
முடியாதோ என பயந்து இருக்க வேண்டாம். நமது ஆற்றலால் முயற்சி
செய்து அதை அடைய முடியும் என்ற மனத்திண்மை கொள்ள வேண்டும்
என்று ஊக்குவிக்கிறார். அரிதை மாற்றி யமைக்க வேண்டுமானால் ஆற்றல்
மிக்கவரை அடைந்தால் அரிதை எளிதாகப்பெற முடியும். எடுத்துக்காட்டாக
கஜேந்திரமோகூ வரலாற்றைப் பாருங்கள் எனக்காட்டுகிறார். நல்ல
வெண்மையான தந்தத்தை உடையது அந்த கரிய யானை. குளிர்ந்த தாமரை
மலரால் திருமாலை பூசித்து முதலை வாயிலிருந்து விடுபட்டு வெற்றி
கண்டது அல்லவா! அதைக் கூறுகிறார். கஜேந்திரன் தனது ஆற்றலால்
திருமாலை அடைந்தது. அது போல் என்கிறார். யானை தனது ஆற்றலால்
வல்லமை மிக்க திருமாலை அடைந்து தன் குறிக்கோளை அடைந்தது
என்கிறார்.

இப்பாடலில் "கரியது" "வெண்"கோடுடையது என்று மாறுபட்ட
வண்ணத்தைக் கூறியுள்ளார். இதன் பொருள் நல்லோரை அடைந்தால்
கரியதும் வெண்மை ஆவது போல் செயற்கரிய செயலையும் செய்யலாம்
என்கிறார். திருமாலைக்காட்டிலும் வெறு யாராவது நல்லவர்
இருக்கமுடியுமா? அதலின் திருமாலை வணங்கு என்கிறார். அதைச்
சூசகமாக "தாழ்ந்து" என்று கூறி பெரியோரிடை தாழ்மையுடன் நடந்து

கொள்ள வேண்டும் என்ற பண்பையும் புகட்டுகிறார். அந்தப் பாடல் இதுதான்.

" அரியது எளிது ஆகும் ஆற்றலால் மாற்றிப்
பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்: கரியது ஓர்
வெண் கோட்டு மால் யானை வென்றி முடித்தன்றே -
தண் கோட்டு மா மலரால், தாழ்ந்து. "

தீ வினைகள் அஃகாவே

பக்தியின் பெருமையைக் கூறும் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் பரமனை தூய்மையான மனத்தினால் பரவினாலே போதும் நமது தீ வினைகள் எல்லாம் மறைந்துபோகும். கடுமையான பாலவிரதங்களை மேற்கொள்ளவேண்டாம் என வலியுறுத்தி உள்ளனர்.

அந்த மரபிலே பேயாழ்வார் கீழ்வருமாறு தமது பாடலில் பாடுகிறார். பெரிய மலைமேல் ஏறி ஒற்றை காலில் நின்று தவம் செய்ய வேண்டாம். சேஷத்ராடனம் சென்றோ புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீரில் மூழ்கியோ அலைய வேண்டாம். ஐந்து அக்னியின் நடுவிலே நின்று தவிக்க வேண்டாம். நாம் விரும்பும் திருவெஃகாவில் நிற்கும் திருமாலை மெய்யான மலர்களால் அர்ச்சித்தாலே போதும். தீ வினைகள் நம்மை தீண்டா என்று பாடுகிறார்.

பொருப்பிடையே நின்றும், புனல் குளித்தும்,
ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர் வேண்டா;
விருப்புடைய வெஃகாவே சேர்ந்தானை மெய்ம்மலர் தூய்க்
கைதொழுதால், அஃகாவே தீவினைகள், ஆய்ந்து.

பழங்காசில் பலதேவர்

காசுகளில் கண்ணனும் பலராமனும்

சுமார் முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் முன்பு ஆப்கனிஸ்தானத்தைத் தாண்டி வடமேற்கில் "காணூம்" என்ற இடத்தில் பல காசுகள் அகழ்வாய்வில் கிடைத்தன. இவ்விடம் பாக்கிரியா என்று அக்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டது. கிரேக்கர்களின் ஆட்சியில் இருந்தது. இங்கு கிடைத்த காசுகளில் பல காசுகள் சதுர வடிவில் இரு மொழிகளில் பெயர் பொறிக்கப்பட்டு காணப்பட்டன. ஒரு புறம் கிரேக்க மொழியிலும் மறுபுறம் சம்ஸ்கிருத மொழியிலும் எழுதப்பட்டு காணப்படுகின்றன. வரலாற்றுக்கு 180 ஆண்டுகளுக்கு முன் வெளியிடப்பட்டவை. அங்கு அக்காலத்தில் ஆண்ட பாக்கிரிய மன்னன் "அகதாக்லியஸ்" என்பவனால் இவை வெளியிடப்பட்டவை. இவற்றில் தான் பலராமனின் உருவம் பொறிக்கப்பட்டு காணப்படுகிறது. அதாவது அக்காசின் தலையில் நின்ற வடிவிலே பலராமர் கையிலே கலப்பை தாங்கி காணப்படுகிறார். கிரேக்க ஆடை அணிந்து காணப்படுகிறார். விளிம்பில் "அகதாக்லியைனுடைய" என கிரேக்க எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்காசின் பின்புறம் நின்ற நிலையில் "வாசுதேவன்" ஆன "கண்ணனின்" உருவம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. கண்ணனும் கிரேக்க உடையில் தான் காணப்படுகிறான். கண்ணன் கையில் பெரிதாக சக்கரம் தரித்துள்ளான். மற்றொரு கரத்தில் சங்கு வைத்துள்ளான். அதன் விளிம்பில் பிராம்மி எழுத்துக்களில் "ரனூ அகதுக்லியேஷூள" என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. பலராமர் கண்ணன் உருப்பொறித்த காசுகளில் இதுவே தொன்மையானது. ஆப்கனிஸ்தானத்தையும் கடந்து பாக்கிரிய நாட்டில் வரலாற்று ஆண்டுக்கும் (கி.மு) 180 ஆண்டுகட்கும் முன்பே கண்ணன் உருவம் பலராமன் உருவம் காசுகளில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன எனில் இந்திய பண்பாடு எவ்வளவு பரந்து திகழ்ந்தது என அறியலாம்.

காசுகளில் முருகப்பெருமானும் சிவபெருமானும்

இதே சம காலத்தில் பஞ்சாபில் சட்லெஜ் நதிக்கரையை ஒட்டி ஒரு குழுவினர் ஆண்டு வந்தனர். அவர்களுக்கு "யௌதேயர்கள்" என்று பெயர். அவர்கள் தங்கள் குழுவில் ஒருவரைத் தலைவராக தேர்ந்தெடுத்து ஆண்டு வந்தனர். இந்திய நாட்டில் மிகவும் பழங்க்காலத்திலேயே சுயாட்சி நடத்தியவர்கட்கு இவர்களே சான்று என வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுவர். இவர்களும் பல காசுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். "யௌதேயர்களுடைய (காசு)" என இவர்களது காசுகளில் எழுத்து பொறிக்கப்பட்டு காணப்படுகிறது. இவர்கள் வெளியிட்ட காசுகளில் ஒரு வகைக் காசுகளை குறிக்க வேண்டும். அவற்றில் தலைப்புறம் ஆறுமுகமும் கையிலே நெடுவேலும் ஏந்தி நிற்கும்

முருகப்பெருமானின் உருவமும் பின்புறம் சிவபெருமானின் உருவமும் காணப்படுகின்றன. பிராம்மி எழுத்துக்களில் "யௌதேயர்" என்ற பெயரும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சங்கத்தமிழில் நாற் பெருந்தெய்வங்கள்

வரலாற்று ஆண்டுகட்கு 180 ஆண்டுகட்கும் முன்னர் நான்கு ஹிந்து தெய்வங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ள இக்காசுகள் எதைக்குறிக்கின்றன? காசுகளில் அரசர்கள் தங்களது சிறப்பை ஆற்றலைக் குறிக்கும் பெயரோ உருவோ வெளியிடுவது மரபு. சோழமன்னர்கள் தமது காசுகளில் வில்-மீன்-புலிஒள மூன்றும் ஒருகுடைக்கீழ் உள்ளதைக்காட்டுவது அவர்களது ஆற்றலைக் குறிக்கவே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலின் இக்காசுகளில் இத்தெய்வங்களின் தனிச்சிறப்பே உருபொறிக்க காரணம் என்பதில் ஐயமிருக்கமுடியாது. ஆதலின் இவர்களின் சிறப்பு யாது என அறிதல் வேண்டும். அதை அறிவதற்கு சங்கத்தமிழ் நமக்குப் பெரிதும் உதவுகிறது. சங்கப் பாடல்கள் வரலாற்று ஆண்டின் தொடக்க காலத்தில் பாடப்பட்டவை. இவற்றில் புறநானூற்றில் ஒரு பாடலில் புலவர் பாட்டுடைத்தலைவனைப் பாடுகிறார். "தலைவ. நீ மாற்றார்களை அழிக்கும் போது நின் சீற்றம் ருத்ரனாகிய சிவபெருமானைப்போல் தோன்றுகிறது. உன்னுடைய பலமோ பலதேவனுடைய பலத்தை ஒத்துள்ளது. கண்ணன் (வாமனனாக சிறுவனாக மூன்று அடி நிலம் கேட்டபோது அவனை இகழ்ந்த மகாபலிச்சக்கரவர்த்தியை அதளபாதாளத்தில் தள்ளி) இகழ்ந்தோரை அழித்து உலகெலாம் புகழ் நிறுத்திய கண்ணனை ஒத்து விளங்குகிறாய். எண்ணியதை நிலை நிறுத்துவதில் முருகப்பெருமானுக்கு ஈடாக காட்சி தருகிறாய்" என இந்த நான்கு பெருந்தெய்வங்களும் எதனால் புகழப்பட்டன எனக்கூறுகிறது சங்கப்பாட்டு.

பாக்ஷரியாவை ஆண்ட மன்னர்கள் பலராமனைப்போல் கண்ணனைப்போல் தாங்களும் புகழ் நிறுத்தியவர்கள் என்பதைக் காட்டவும், அதே போல் "யௌதேயர்கள்" முருகனைப்போலும் சிவபெருமானைப்போலும் சிறந்தவர்கள் என வெளிப்படுத்தவும் இவ்வுருக்களை வெளியிட்டுள்ளனர் எனலாம். இதன் வாயிலாக அக்காலத்தே நிலவிய சமயச்சிறப்பும் அறிய இயல்கிறது.

மாலிருஞ்சோலையில் கண்ணனும் பலதேவனும்

இங்கு மேலும் ஒன்று அறியலாம். ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் பலதேவரும் கண்ணனும் சேர்ந்தே போற்றப்பட்டனர் என அறிகிறோம். இக்காசுகளில் இரண்டு உருவங்களும் காணப்படுவது இதைக் குறிக்கிறது. சங்க காலத் தமிழகத்திலும் இவ்விரு தெய்வங்களும் ஒரே இடத்தில் போற்றப்பட்டனர் என்பதை சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன, சங்கத்தொகையில் ஒன்றான பரிபாடலில் மதுரைக்கு அருகில் உள்ள திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் அழகர்கோயிலில் மூலதெய்வமாக கண்ணனும் பலதேவனும் அமர்ந்துள்ளதை சிறப்பாக குறித்துள்ளதைக் காண்கிறோம். அதே போன்று மதுரைக்கு அருகில் இருந்தையூர் என்ற ஊரில் கண்ணனும் பலதேவனும் வணங்கப்பட்டதை பரிபாடல் கூறுகிறது. நாகர்கோயிலில் நாகராஜாவாக பலதேவரும், கண்ணனும் ஒரே கோயிலில் இன்றும் வணங்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். நாகர்கோயில் என்னும் ஊர்ப் பெயரே பலராமனின் பெயரால் வந்தது தான். அரசமரத்தடியில் நாகராஜனை பிரதிட்டை செய்து மகப்பேறு வேண்டி வணங்குவதும் பலதேவ வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியே. பலதேவனும், கண்ணனும் திருமாலின் அவதாரமே ஆதலின் இருவரையும் இணத்துத் திருமாலாகவே வணங்குதலும் மரபாயிற்று.

எம்பிரானும் நீ இராமனே

அறத்தின் மூர்த்தியாய் இராமபிரானையே முழுமுதல் கடவுளாக வணங்குவது "இராம பக்தி". இராம பக்தியை படம் பிடித்துக் காட்டுவோரில் திருமழிசை ஆழ்வாரும் ஒருவர். இவ்வாழ்வார் ஏறக்குறைய வரலாற்றில் 600 ல் வாழ்ந்தவர். தமது திருச்சந்த விருத்தத்தில் ஒரு பாடலில் " இராமா நீயே எனது ஊணில் உயிராய் விளங்குகிறாய். எனது உணர்வு முழுவதும் நீயே. நான் உறங்கும் போது உணர்வற்றுத்தான் இருக்கிறேன். ஆனால் உறக்கம் நீங்கி எழுந்ததும் என் நினவுகளெல்லாம் அற்றுவிடாமல் தொடர்ந்து வரும் உணர்வும் நீதான். தூய்மை என்றால் அதன் உருவமே பாசுவின் ஐந்தினைக் (பஞ்சகவ்யம் எனக்) குறிப்பர். அந்த ஆவின் ஐந்தும் நீயே. அதாவது உன்னை தூய்மையின் இருக்கையாகப் பார்க்கிறேன். இம்மண்ணுலகும் வானுலகும் நீயே. வளமான கடலும் நீயே. அக்கடல் அளிக்கும் மேகமும் மேகம் பொழியும் மழையும், மழையால் பெருகும் ஆறும் ஆற்றால் வரும் வளமும் வளத்தால் வரும் செல்வமும் உயிர்களும்

நீயே. அவை அனைத்தும் நீயேதான். ஏன் நானாக இயங்குவதும் நீதான். அது மட்டுமல்ல பெருமானே என்னுடைய பெருமானும் நீதான் இராமனே" என்கிறார். நல்ல பாடல். இதைக் காட்டிலும் இராமபக்தியை சிறக்க கூற முடியுமா? பாடலைப் பாருங்கள்.

*ஊணில் மேய ஆவி நீ; உறக்கமோடு உணர்ச்சி நீ;
ஆனில் மேய ஐந்தும் நீ; அவற்றுள் நின்ற தூயமை நீ;
வானினோடு மண்ணும் நீ; வளங் கடற் பயனும் நீ;
யானும் நீ; அது அன்றி எம்பிரானும் நீ; இராமனே! (94)*

வில் அங்கம் வைத்தான் சரண்

"தனது அழகிய கரத்திலே வில்லேந்தி நின்றானே இராமன் அவனை நீ சரண் அடை. கோதண்ட ராமனை சரண் அடை." கோ எனில் அரசன்; தண்டம் எனில் செய்த குற்றத்திக்கு அளிக்கப்படும் தண்டனை. கோதண்டம் அறத்தை காக்க ஏந்தியது. இராமன் அறத்தின் மூர்த்தி அல்லவா தர்மத்தை காப்பவன். ஆதலின் கோதண்டராமனை சரண் அடை. வனத்தில் தனியாக இருந்த சீதையைக் கவர்ந்து சென்று இலங்கையில் சிறை வைத்த இராவணனை தண்டித்த வில்லேந்திய இராமனை சரண் அடை. முற்பிறப்புகளிலும், இப்பிறப்பிலும் செய்த தீ வினைகள் அகல துன்பங்கள் எல்லாம் அகல, நோய்கள் எல்லாம் மறைய வேண்டுமெனில் கோதண்டராமனை சரண் அடை. என்று பாடுகிறார் திருமால் அடியார்களில் முதல்வரான பொய்கை ஆழ்வார். இவர் ஆறாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்று வரலாற்று ஆசிரியர் கூறுவர். இவரது பாடல் இராமபக்தியின் சிறப்பையும் முழுமுதற் தன்மையையும் காட்டுகிறது. அப்பாடல் இதுதான்:

*அடைந்த அரு வினையோடு அல்லல், நோய் பாவம்
மிடைந்தவை மீண்டும் ஒழிய வேண்டில், நுடங்கு இடையை
முன் இலங்கை வைத்தான் முரண் அழிய, முன் ஒரு நாள்
தன் வில் அங்கை வைத்தான் சரண்*

ஒரு அபலைப் பெண்ணைத் துன்புறுத்தி சிறை வைத்ததற்காக இராமன் இராவணனை தண்டித்தார். குற்றம் புரிபவார் தண்டனையிலிருந்து தப்ப

முடியாது. ஆதலின் அந்த இராமபிரானைச் சரண் அடைவோம் என்கிறது இப்பாடல். பண்டைய சிற்பங்களிலும் செப்புத் திருமேனிகளிலும் இராமபிரான் கோதண்ட ராமராக காட்சியளிப்பது அக்காலத்து இராமன் கோதண்டபாணியாக பெரும்பாலும் வணங்கப்பட்டமைக்குச் சான்று. தமிழகத்தில் இவர் காலத்துக்கும் முன்பிருந்தே இராமபக்தி சிறந்திருந்தது எனவும் இதனால் அறிகிறோம்.

தோள் செய்யும் சிறப்பு

முதலாழ்வார் மூவரில் பூதத்தாழ்வார் இராண்டாவதாகக் குறிக்கப்படுகிறார். இவரும் இராமபக்தியை பாடுகிறார். அப்பாடல் சுவையான செய்யுள் அலங்காரங்களுடன் காணப்படுகிறது. இராவணனுக்கு பத்து தலைகள். இருபது காரங்கள். இரு கால்கள். ஆதலின் அவை அனைத்தும் இற்று வீழ் இராமன் அம்பு எய்தான். அவ்வாறு வீழ்த்திய இராமனது தாள்களை யார் வணங்குகிறார்களோ அவர்களது திருவடிகளை வணங்குவது எனது தோள்களுக்குச் சிறப்பு என்கிறார் ஆழ்வார்.

*தோள் இரண்டு எட்டு ஏழும் மூன்றும், முடி அனைத்தும்,
தாள் இரண்டும் வீழ்ச் சரம் துரந்தான் தாள் இரண்டும்
ஆர் தொழுவார் பாதம்-அவை தொழுவது அன்றே-என்
சீர் கெழு தோள் செய்யும் சிறப்பு.*

இப்பாடலில் ஒவ்வொரு வரியும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும் படித்து இன்புற வேண்டும். முதல் வரியில் தோள் இருபது என்பதை, "தோள் இரண்டு எட்டு ஏழும் மூன்றும்" என்கிறார் ஆழ்வார் இவற்றைக் கூட்டினால் இருபது கிடைக்கும். இருபது தோள்கள் என்பது இவ்வாறு கூறப்படுகிறது. இவ்வெண்களின் அமைப்பை ஒரு சொல் விளையாட்டு எனலாம். முதலில் வரும் இரண்டு எண்களாகிய "இரண்டு எட்டு" எனப்பவை இரட்டைப்படை எண்கள். அடுத்த இரண்டும் ஒத்தைப்படை எண்கள். முதல் எண்ணும் கடைசி எண்ணும் "இரண்டு மூன்று" என ஏறு வரிசை எண்கள். இடையில் உள்ள இரண்டும் "எட்டு ஏழு" என இறங்கு வரிசை எண்கள். முதல் இரண்டைக் கூட்டினாலும் பின் இரண்டைக் கூட்டினாலும் பத்து வரும்.

"ஏழும் மூன்றும்" என்பதை இரண்டாம் முறை வருவித்துக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வமையம் வரும் பத்து என்பது இராவணனது தலைபத்து

எனக் குறிக்கும். அதை ஏழும் மூன்றுமான முடி பத்து அனைத்தும் என்பது பொருள். நம்மை கணக்குபோட வைக்கிறார் ஆழ்வார்.

அடுத்த வரியில் "தாள் இரண்டு" எனத்தொடங்கி "தாள் இரண்டு" என முடிக்கிறார். அரக்கனுடைய "தாள்கள் இரண்டும் வீழ" யார் அம்பு எய்தானோ அவனுடைய "இரண்டு தாள்களை யார் தொழுகிறார்களோ" எனபது பொருள். "தாள் இரண்டும் வீழ தாள் இரண்டும் தொழுவார்" என்பது முரண்படுவது போல் தோன்றும். இவ்வாறு சொல் ஆக்கத்தை "முரண்பாட்டு அணி" அல்லது "விரோதாபாச அணி" என்பர் இலக்கணம் வல்லவர்கள்.

இராமனது பாதத்தை யார் தொழுகிறார்களோ அவர்களது பாதத்தை தொழுவது தான் என் தோள்களின் சிறப்பு என்கிறார். "தொழுவார் பாதம் தொழுவது" என்பது மற்றொரு வகை அணி. முன் கூறியதற்கு எதிரானது இது.

இறுதி அடியில் என்னுடைய இரு தோள்கள் என்பது இரு கரங்களையும் குறிக்கும். எனது தோள்கள் அழகும் வலிவும் மிக்கவை என்கிறார். இராமபிரானின் அடியாரைத் தொழுவதால் அழகு பெற்றன. வலிவும் பெற்றன என்பது பொருள். எனது தோள்கள் செய்யக்கூடிய சிறப்பான செயல் எது எனில் இராம பக்தர்களை தொழுவது தான் என முடிக்கிறார் பூதத்தாழ்வார். இராமபக்தி மட்டுமல்ல! இராம பக்தர்களிடத்தும் பக்தியைக் காட்டுகிறார். இதிலிருந்தும் இராம பக்தி தமிழகத்தில் அக்காலத்தே எவ்வளவு சிறந்திருந்தது எனவும் அறியலாம்.

எய்தான் மான் மறியை

முதலாழ்வார் மூவரில் மூன்றாவதாக குறிக்கப்படுபவர் பேயாழ்வார். இவரும் இராமனைப் பாடுகிறார்.

எய்தான் மராமரம் ஏழும் இராமனாய்;

எய்தான் அம் மான் மறியை ஏந்திழைக்கு ஆய்; எய்ததுவும்

தென் இலங்கைக் கோன் வீழ்; சென்று குறள் உரு ஆய்

முன் நிலம் கைக்கொண்டான், முயன்று.

முதல் வரியில் இராமன் ஏழு மராமரங்களை அம்பால் எய்தது தனது வலிமையைக்காட்ட. இரண்டாவது வரியில் அழகான மானை எய்தது மென்மையான சீதைக்காக. வலிமை காட்ட மரமும் மென்மை காட்ட மானும் கூறினார். ஆனால் அது உண்மை மான் அல்ல. தன் உருவை மாற்றி வந்த மாரீசன் என்னும் அரக்கன். அதை துச்சமாக கூறுகிறார் "மான் மறி" என்று. இராவணனை எய்தது தனது வலிமையைக் காட்டவும் சீதையை விடிவிக்கவும் என இரண்டுக்காகாவும். இராவணன் கோன் என அழைக்கப்பட்டுள்ளதால் அவனுக்கு தன் வலியைக்காட்டியும் மெல்லியலாள் சீதையை விடுவிக்கவும் என இரண்டு காரணங்களுக்காகவும் எய்தது என்ற பாங்கை பாடலால் தொனிக்கிறார். இவர் யார் எனில் முன்னர் வாமநாவதாரத்தில் குறள்(குள்ள) உருவில் வந்து மூவுலகும் கொண்டவர் தாம் என்கிறார்.

ஆதலின் அவதாரங்களின் பெருமையும் முழுதும் அறிந்து ஆழ்வார் பாடிய பாட்டு இது என்பதால் இராமர் வழிபாடு தமிழ்நாட்டுக்கு புதியது அல்ல என்பதும் இராம பக்தி இங்கு சிறந்து இருந்ததும் தெளிவாகிறது.

"அ"

திருமழிசை ஆழ்வார் தாமது பாடல் ஒன்றில்

"கிடந்து இருந்து நின்று இயங்கும் போது நின்ன பொற்கழல்
தொடர்ந்து மீள்வு இலாதது ஓர் தொடர்ச்சி நல்க வேண்டுமே"

என்று பாடுகிறார். படுத்திருந்தாலும், அமர்ந்து இருந்தாலும், நின்று இருந்தாலும் சென்றுகொண்டிருந்தாலும் உன்னுடைய பொற்கழல்களையே தொடர்ந்தும் அதனையே எப்பொழுதும் மீளாது தொடர்ந்து இருக்கும் நிலையே எனக்கு அருள வேண்டும். என்கிறார்.

இங்கு உன்னுடைய பொற்கழல் என்னும் பொருளில் "நின்ன பொற்கழல்" என்று அச்சில் உள்ளது. இது அச்சுப்பிழையாக இருக்குமோ என்று எண்ணத் தோன்றும். "நின் பொற்கழல்" என்று இருந்தாலே போதும் அல்லவா? இதே போல மற்றும் ஒரு இடத்தில் "மால் பாதமே" என்பதற்கு பதிலாக "மால் பாதமே" என்று அச்சாகி உள்ளது. இதுவும் அச்சுப்பிழையாக இருக்க கூடுமோ என்று கருதினால் அது தாவறில்லை.

சம்ஸ்க்ருதமொழியில் ஆறாம் வேற்றுமை உருபு "ஸ்ய" எனக் குறிக்கப்படும். ரமனுடைய அல்லது கிருஷ்ணனுடைய என்று குறிக்க ராமஸ்ய அல்லது கிருஷ்ணஸ்ய என வரும். இதே வேற்றுமை உருபு பிராகிருத மொழியில் "ஸ" அல்லது "அ" என வரும். ஈ"சாதவாஹனஸ" அல்லது "சாதவாஹனஅ" என வரும். சில சாதவாஹனர் காசுகளில் "வசிஷ்டிபுதஸ சாதவஹனஸ" என வந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். புகழ் வாய்ந்த அசோகப் பேரரசனின் கல்வெட்டில் அவன் "தேவாநம்பியஸ" என அழைக்கப்படுகிறான். தேவானாம்பிரியனுடைய என்பது பொருள். சில காசுகளில் "அ" என்பதும் பயன்பட்டுள்ளது. தமிழில் பிராம்மி கல்வெட்டுகளில் "அ" என்பது ஆறாம் வேற்றுமை உருபாக வருகிறதைப் பார்க்கிறோம். "அந்தைஅ ஸுதன்" என வந்துள்ளது. இது அந்தையின் மைந்தன் என்ற பொருளில் வந்தது.

ஆதலின் "அ" என்பது சரியான சொல்லே. அச்சுப்பிழை அல்ல எனத் தெளியலாம். ஆறாம் வேற்றுமை உருபு "அ" என்பது பிராகிருதத் தொடர்பால் வந்தது எனவும் அறியலாம்.

பரமேச்சுர மஹாவராஹ விஷ்ணு கிருஹம்

மாமல்லபுரம், மஹாமல்லபுரம், கடல்மல்லை, ஜனநாதபுரம், மல்லாபுரி, மஹாபலிபுரம், மாவேலிவரம், மாவலிபுரம், என்று பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படும் இவ்வூரில் தமிழ் மக்களின் தலையாய கலைப்படைப்புகள் இருக்கின்றன. உலகின் பல பாகங்களிலிருந்தும் திரள் திரளாக மக்கள் இங்கு வந்து இக்கலைச் செல்வங்களைப் போற்றுகின்றனர். "திறனான புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கம் செய்தல் வேண்டும்" என்ற மாக்கவி பாரதியின், அமரவாக்கின் பெருமையை, இது நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. இவ்வூர் அமைந்துள்ள சூழ்நிலை, பார்ப்பவர்கள் மனதைப் பரவசப் படுத்தும் எழில் வாய்ந்தது. வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்த இந்நகரம், தொன்றுதொட்டே சீரும் சிறப்பும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது.

பரமேச்சுர மஹாவராஹ விஷ்ணு கிருஹம்

மகிஷாசுரமர்த்தினி குகையிலிருந்து தென் மேற்கில் ஆதிவராஹக் குகைக் கோயில் உள்ளது. இக்கோயிலில் இப்போது வழிபாடு நடந்து வருகிறது. இக்குகையின் முன்புறத்தில் பிற்காலத்தே மண்டபங்கள்

எழுப்பப்பட்டுள்ளன. வழிபாட்டு நேரம் தவிர மற்றைய நேரங்களில் வாயிற்கதவு பூட்டப்பட்டிருக்கும். வெளியிலிருந்து பார்த்தால் குகைக் கோயில் என்று கூடத் தெரியாது. வழிபாடு செய்வோர் மாமல்லபுரத்திலேயே இருக்கின்றனர். அவர்களைக் கேட்டால் மனமுவந்து கோயிலைத் திறந்து காட்டுவர். உள்ளே சென்றால், குகைக் கோயில் இரண்டு அங்கணமாகக் குடைவிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். குகை, மேற்குப்புறம் பார்த்தது. நடுவிலுள்ள கருவறையில் ஆதிவராஹமூர்த்தி உள்ளது. எனவே இதை ஆதிவராஹர் கோயில் என்றழைக்கின்றனர். கல்வெட்டுகளில் "பரமேச்சுர மகாவராஹ விஷ்ணு கிருஹம்" என்ற பெயர் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இச்சிறப்பு வாய்ந்த கோயிலில் வடப்புறச் சுவரில், முன் அங்கணத்தில் சிவபிரான் கங்கைவார் சடை கரந்தாராகக் கங்காதர மூர்த்தியாகக் காட்சியளிக்கிறார். ஆகாயத்திலிருந்து கங்கை மேலே கைகூப்பி இறங்குகிறார். அண்ணல் நான்கு கரங்களுடன் காணப்படுகிறார். மேல் கையில் சடையைப் பிடித்துக் கங்கையைத் தாங்குகிறார். மேலிடது கரத்தில் அக்ஷமாலை உள்ளது. கீழ் வலது கரம் அபயமளிக்கிறது. இடது கரம் தொடைமீதமர்ந்து காணப்படுகிறது. வலது புறம் பாம்பு காணப்படுகிறது. இவ்வரலாற்றையே பரிபாடல்,

*எரிமலர்த் தாமரை இறை வீழ்த்த பெருவாரி
விரிசடைப் பொறை ஊழ்த்து, விழுநிகர் மலர் ஏய்ப்ப,
தணிவுறத் தாங்கிய தனிநிலைச் சலதாரி
மணி மிடற்று, அண்ணற்கு, மதி ஆரல் பிறந்தோய்! நீ.*

என்று கூறுகிறது.

கருவறையின் முன்புறம் அடுத்துக் காணப்படுவது நாகராஜர் உருவம். தலையில் ஐந்துதலை நாகத்தோடும் இருகரங்களோடும் இது காணப்படுகிறது. அடுத்துத் திருமால் ஆழியும், சங்கமும் ஏந்தி, அபயக் கரமும், குரக்கம் சேர்த்திய கையுமாக, வழிபடுவோர் இருபுறமும் சூழக் காணப்படுகிறார்.

கருவறையின் உள்ளே ஆதிவராஹமூர்த்தி வலப்புறம் நிலமகளைத் தாங்கி நிற்கிறார்.

ஏனத்தின் உருவாகி நிலமங்கை எழில்கொண்டான்

வானத்தில் அவர் முறையால் மகிழ்ந்தேத்தி வலங்கொள்ள
கானத்தின் கடல்மல்லை தலைசயனத் துறைகின்ற
ஞானத்தின் ஒளியருவை நினைவாரென் நாயகரே.

என்று திருமங்கை மன்னன் பாடியிருப்பது இப்பெருமாளையே இன்றும்,
வைணவர்கள், இப்பெருமானின் முன்பு, இப்பதியத்தை ஓதல் சிறந்தது
எனக்கொள்வர். இப்பெருமானுக்கு இதனால் "ஞானப்பிரான்" என்ற பெயரும்
ஏற்பட்டுள்ளது.

கருவறையை அடுத்து அரியரனின் சிற்பம் உள்ளது. அரியரனாகக்
காட்சியளிக்கும் உருவம் நான்கு கரம் பூண்டு, அபயகரமும் தொடை
மீதமர்த்திய கையுமாக விளங்குகிறார்.

அரியரன் சிற்பத்தின் மேல் பல்லவக் கிரந்த எழுத்தில்

மத்சய கூர்ம வராஹஸ்ச நாரசிம்மஸ்ச வாமணஹ
ராமோ ராமஸ்ச ராமாஸ்ச புத்தக் கல்கீ தசாஸ்மிருதா:

என்ற வடமொழிச் செய்யுள் ஒன்று உள்ளது. இதில் திருமாலின் பத்து
அவதாரங்களும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

என்று பெரியாழ்வார் திருமொழி ஈண்டு நினைவிற் கொளல் தகும்.

தேவுடை மீனமாய் ஆமையாய்
ஏனமாய் அரியாய்க் குறளாய்,
மூவுருவில் இராமனாய்க் கண்ணனாய்க்
கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்

திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் புத்தரும் ஒருவராக இக்கல்வெட்டில்
குறிக்கப்பட்டுள்ளது ஒரு சிறப்பாகும். கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டில், தேவாரத்
திருப்பதிகங்களின் தோற்றத்தின் பின்னர் பொளத்தமதம் குன்றத்
தொடங்கியது என்று சில வரலாற்று ஆசிரியர் குறிப்பர். ஆனால் இங்கு
புத்தரும் திருமாலின் அவதாரமாகவே கருதப்படுவதிலிருந்து அக்காலத்து
மக்களின் பெரும் பண்பு புலனாகிறது. அதற்கு எதிரில் தரையில் பல்லவக்
கிரந்த எழுத்தில் சிவபிரானின் புகழ்பாடும் செய்யுள் உள்ளது.

அடுத்துள்ள கீழைச் சுவற்றில் கொற்றவையின் உருவைக் காண்கிறோம்.
எண்கரம் பூண்டு எழில் மேனியாய் விளங்கும் இமயக் குமரியின் வலது

கரங்களில், ஆழி, கத்தி, மணி,கபாலம் என்ற படைகள் காணப்படுகின்றன. இடது கரங்களில் சங்கம், கேடயம்,வில், கிளி ஆகியவை காணப்படுகின்றன.தேவி கானத்தெருமை கருந்தலை மேல் நிற்கிறாள். திருமாலுக்கு இளையவளாகிய கொற்றவையை இளங்கோவடிகள்;

மதியின் வெண்தோடு சூடுஞ்சென்னி
நுதல்கிழித்து விழித்த இமையா நாட்டத்துப்
பவள வாய்ச்சி தவளவாய் நகைச்சி
நஞ்சுண்டு கறுத்த கண்டி வெஞ்சினத்து
அரவுநாண் பூட்டி நெடுமலை வளைத்தோள்
துளையெயிற்றுரகக் கச்சுடை முலைச்சி
வளையுடைக் கையிற் சூல மேந்தி
கரியின் உரிவை போர்த்தணங்காகிய
அரியின் உரிவை மேகலை யாட்டி
சிலம்பும் கழலும் புலம்புஞ்சீரிடி
வலம்படு கொற்றத்து வாய்வாட் கொற்றவை
இரண்டு வேறுருவில் திரண்ட தோள் அவுணன்
தலைமிசை நின்ற தையல்....."

எனப் போற்றுகிறார். காலடியில் இருபுறமும் வீரர் இருவர் வெற்றித் தெய்வமாம் கொற்றவையை வழிபட்டு நிற்கின்றனர். அவர்களுக்கு அப்பால் காவற்பெண்கள் காணப்படுகின்றனர். தேவியின் வலப்புறமுள்ள பெண் கையில் கத்தியும், இடக்கையில் கேடயமும் கொண்டு விளங்குகிறாள். இடப்புறம் உள்ளவள் நீண்ட வில்லைக் கையில் தாங்கி நிற்கிறாள். மேலே இருபுறமும் கணங்கள் உள்ளன. அப்பால் செங்கண் அரியும், கரியதிரிக் கோட்டு கலையும் காணப்படுகின்றன. இவை இரண்டும் கொற்றவையின் சின்னங்களாகச் சங்ககாலத்தில் இருந்தே தமிழகத்தில் சிறப்புற்றிருந்தன.

கொற்றவையின் அழகையும், ஏற்றத்தையும் கண்டு, அடுத்துத் தென்புறச் சுவரில் மஹேந்திரனின் உருவைக் காணலாம். அவரின் இரு பெண்டுகளும் இடப்புறம் நிற்கின்றனர். தன் தேவியை இடது கையில் பிடித்துக் கொண்டு வலது கையினால் ஆலயத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் மஹேந்திர பல்லவனின் தோற்றமும், அவனுடைய ஆடை அணிகலன்களின் அழகும் ஒப்பற்ற பேரரசன் என்ற நிலையை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் உள்ளன. இதன்

மேல் "மஹேந்திரப் போத்ராதிராஜன்" என்று பல்லவக் கிரந்த எழுத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு அடுத்து நான்முகனின் சிற்பம் உள்ளது.

இக்கோயிலின் சிறப்பான அம்சங்களை சுருங்கச்சொன்னால்: மாமல்லபுரத்தில் பல்லவர் காலத்தில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பல குகைக் கோயில்களில், இக்கோயில் ஒன்றில்தான் இன்னும் வழிபாடு நடைபெறுகிறது. திருமாலுக்கு ஏற்பட்டது இக்கோயில், இங்கு கங்காதரமூர்த்தி, அரியரன், கொற்றவை, நான்முகன், முதலிய சிற்பங்கள் இருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சிவபிரானின் புகழைப் போற்றும் கல்வெட்டுள்ளது. திருமாலின் பத்து அவதாரங்களையும் குறிக்கும் கல்வெட்டு இங்குள்ளது. அதில் புத்தர்பிரானும் பத்து அவதாரங்களில் ஒருவராகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். கி.பி.8-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே புத்தர், திருமாலின் அவதாரமாகக் கருதப்படுவது சிறப்பாகும்.

ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் அருளிய அர்புதமான பாடல்களின் மூலம் உண்மை அறிந்து உய்வோம். "ஓம் நமோ ஹரி-ஹராய நமஹ".

அரன் நாரணன் நாமம் ஆன்விடை புள் ஊர்தி
உரைநூல் மறை உறையும் கோயில் வரைநீர்
கருமம் அழிப்பளிப்புக் கையது வேல் நேமி
உருவம் எரி கார் மேனி ஒன்று.
பொய்கை ஆழ்வார் அருளியது

பொன்திகழு மேனி புரிசடை அம்புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெடுமாலும் என்றும்
இருவரங்கத்தால் திரிவரேனும் ஒருவன்
ஒருவன் அங்கத்து உளன்.

தீக் கூரும் திருமேனி, ஒரு பால், மற்றை,
ஒரு பாலும் அரி உருவம் திகழ்ந்த செல்வர்
ஆக்கூரில்-தான் தோன்றி புகுவார் போல,
அருவினையேன் செல்வதுமே, அப்பால் எங்கும்
நோக்கார், ஒரு இடத்தும்; நூலும் தோலும்
துதைந்து இலங்கும் திருமேனி வெண்நீறு ஆடி
வாக்கால் மரை விரித்து, மாயம் பேசி
வலம்புரமே புக்கு, அங்கே மன்னினாரே
அப்பர் சுவாமிகள் அருளியது 6-58

சிவன் ஆகி, திசைமுகனாய், திருமால் ஆகி
செழுஞ் சுடர் ஆய், தீ ஆகி, நீரும் ஆகி,
புவன் ஆகி, புவனங்கள் அனைத்தும் ஆகி
பொன் ஆகி, மணி ஆகி, முத்தும் ஆகி,
பவன் ஆகி, பவனங்கள் அனைத்தும் ஆகி,
பசு ஏறி, திரிவான் ஓர் பவனாய், நின்ற
தவன் ஆய், தலையாலங்காடன்தன்னை,
சாராதே சால நாள் போக்கினேனே!
அப்பர் சுவாமிகள் அருளியது 6-79

"ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற
நன்றெழில் நாரணன், நான்முகன், அரன் என்னும் இவரை
ஒன்றனும் மனத்து வைத்து உள்ளலும் இருபசை அறுத்து
நன்றென நலம் செய்வது அவனிடையே நம்முடை நாளே!"
நம்மாழ்வார் அருளியது.